

סיפור חייו של אבישי

אבישי, בן מלכה ואברהם, נולד ביום י"ז באייר תש"ה (30.4.1945) בתל-אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי "הכרמל" ולאחר מכן עבר לקיבוץ יפעת להמשך לימודיו התיכוניים, ושם למד והתחנך בשנות בגרותו.

יפיו של העמק השתקף באופיו ובאישיותו. חבריו של אבישי בקיבוץ זוכרים אותו כנער בעל שנינות טבעית, ישר אופי ומטפח חברות בקבוצה. הוא היה גם ספורטאי מצטיין, גבוה משכמו ומעלה והיה פעיל בקבוצת הכדורסל. בתחילת אוקטובר 1963, אחרי גמר בית-ספר תיכוני אזורי, התגייס עם חבריו לצבא. עבר קורס קצינים וכחניך מצטיין נשאר להדריך בבסיס.

לאחר שחרורו מהשירות הסדיר חזר לקיבוץ יפעת וקיבל על עצמו ניהול הלול. הוא עשה את מלאכתו בהצלחה רבה – אך כשפרצה מלחמת ששת הימים, אף-על-פי שעדיין לא הוצב ליחידת מילואים, הצטרף מיזמתו לכוחות הלוחמים. מאז המשיך לשרת בפלוגה בה היו רבים מחבריו - "פלוגת העמק". במשך שירותו במילואים נתמנה לסגן מפקד הפלוגה.

פעמים אחדות הוצע לו לצאת לקורסים לצורך קידומו - אך הוא לא בא לידי החלטה סופית. בפלוגה טיפח את הגיבוש החברתי ושמר על קשרי ידידות עם החיילים והקצינים גם יחד. הוא היה מארחם בביתו ופוקד את בתיהם ברחבי הארץ. חדרו בבית הוריו, ואחר-כך מחוץ לביתם, הפך מקום מפגש לחבריו. החדר היה הומה תמיד מידידיו שבאו להיות במחיצתו והם כינוהו "דיזנגוף של אבישי". שאיפתו הגדולה הייתה לטייל ולהכיר עולם והוא שילב בה את תחביבו - הצילום.

לאחר שעזב את הקיבוץ הצטרף לקבוצת הסקר והתכנון האזורי לדרום סיני, מטעם "מפקדת מרחב שלמה", כאיש מנהלה. מאז היה קשור בעבודתו ובנפשו לנופיו הקסומים של חצי-האי סיני. בעבודה זו מצא את מלוא סיפוקו והקדיש לה ממרצו ומיכולתו מספר שנים. רגשות הערכה חש כלפי הבדואים המקומיים והם השיבו לו ידידות וארחוהו בלב פתוח בבתיהם. גם כינוי בשפתם העניקו לו "אבו-שי", שכן היה אבישי אישיות מיוחדת במינה. הוא היה אהוב על הכל והצטיין ביחס לבבי וחס לכול אדם, בלי משים לב למעמדו, לגילו ולעדתו. בחופשה בת שלושה חודשים טייל עם שני חבריו במרכז אפריקה. הוא חזר משם עתיר חוויות ובנרתיקו יומן-מסעות, מאות שקופיות ומטרים רבים של סרט צילום, מהנוף האנושי והפראי של היבשת, אותם פיתח במעבדתו הקטנה שבפינת חדרו והפכם לתמונות רבות עצמה. את השקופיות נהג להקרין בבית הוריו, בליווי הסברים לחבריו.

בל"ג בעומר תשל"ג נשא אבישי לאישה את מתיה. מלחמת יום הכיפורים לכדה אותם בעיצומן של הכנות לטיול ארוך לחוץ-לארץ. "מזל שלא נסענו - הייתי צריך לחזור" אמר. ביום-הכיפורים פעל בשדה התעופה בלוד בארגון קליטתם של מפוני משפחות מסיני מטעם העבודה, בעוד אוזניו כרויות לרדיו למשמע הסיסמה. כל מחשבותיו היו נתונות ליחידתו, שאליה שאף להצטרף. עם ערב מיהר והגיע לפלוגתו.

הפלוגה צורפה כליווי צמוד לגדוד טנקים בדרום הגולן, "בקו עורפי" לכאורה. הוא חש בהתרופפות המוראל בקרב אנשיו, אשר הרגישו עצמם ממלאי תפקיד-משני, ודרש להצטרף לכוחות הלוחמים בקו הראשון. הם הוצבו להגנה על "תל-מסחארה", לאחר שנכבש במובלעת הסורית. בלילה הראשון במקום, ליל שמחת תורה כ"ב בתשרי תשל"ד (19.10.1973), במשמרת השנייה הבחין אבישי, ששמר אותה שעה בשוחה שמחוץ לבונקר, קבוצת חיילי

האויב העולה לקראתם. בעוד אחד מחייליו מזעיק את המחלקה - נפגע אבישי מירי האויב, בטרם הצליחו חבריו לבוא לעזרתו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית-שאול. לאחר נפלו הועלה לדרגת סרן. מפקדו הספיד אותו על קברו ואמר: "אבישי הכניס להדרכה שיטות שהתקבלו יפה ואנו נמשיך בדרכו"; "קצין מעולה, בעל סמכות ומחונן בכושר מנהיגות" כך הגדירוהו מפקדיו.

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו, בה כונסו דבריהם של רבים מחבריו מנוער, מהצבא וממקום עבודתו כאזרח – במשרד הביטחון, וכן יצא לאור הספר "חרוזי כוכבים מסיני" ובו תמונות שאבישי צילם בדרום סיני מלווה בשירה בדווית אותנטית. חברי "די זהב" הנציחו את אבישי מיוזמתם, על-ידי קריאת בית-תרבות על שמו; הגיאולוג יעקב ניר מאוניברסיטת ירושלים הקדיש את החוברת סיכום סקר "דרום סיני", שהוציא לאור אחרי המלחמה, לזכרו של אבישי, אשר השתתף בסקר זה; כמו-כן הוקמה קרן מלגות במכון ויצמן למדע (המחלקה להוראת מדעים) על שמו של אבישי.